

Sag C-708/20

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

30. december 2020

Forelæggende ret:

County Court at Birkenhead (Det Forenede Kongerige)

Afgørelse af:

30. december 2020

Sagsøger:

B T

Sagsøgte:

Seguros Catalana Occidente

E B

**I COUNTY COURT (BYRET) I BIRKENHEAD
MELLEM**

Sagsnr. [udelades]

B T

Sagsøger

- og -

1) SEGUROS CATALAN A OCCIDENTS

2) Fru E B

Sagsøgte

FORELÆGGELSESKENDELSE

[udelades] **afsagt den 30. december 2020 efter skriftlig afgørelse i forbindelse med retsmøde den 22. december 2020 vedrørende sagsøgers anmodning om**

tilladelse til appel, hvorefter sagen mellem parterne blev udsat med henblik på præjudiciel forelæggelse for Domstolen

[udelades]

OG EFTER AT HAVE FASTSLÅET, at det for at gøre det muligt for retten at afsige dom i denne sag er nødvendigt at afklare spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 13, stk. 3, i forordning (E[U]) nr. 1215/2012, og at det er hensigtsmæssigt at anmode Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse herom

TRÆFFES DER HERMED FØLGENDE AFGØRELSE:

1. Spørgsmålene i det vedhæftede bilag vedrørende fortolkning af artikel 13, stk. 3, i forordning (E[U]) nr. 1215/2012, forelægges Domstolen for Den Europæiske Union med henblik på præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
2. Denne afgørelse forelægges straks for Domstolen.
3. Pådømmelsen af erstatningskravene mod de to sagsøgte udsættes, indtil der foreligger svar på anmodningen.
4. [Udelades]
5. [Udelades]
6. Sagsøgerens anmodning om tilladelse til at appellere afgørelsen vedrørende artikel 17 og 18, i forordning (E[U]) nr. 1215/2012 afvises. [Udelades]

[Udelades] [Org. s. 2]

BILAG

A. DEN FORELÆGGENDE RET

- 1 Denne anmodning i henhold til artikel 267 [TEUF] forelægges af County Court at Birkenhead, in England and Wales (byretten i Birkenhead, England og Wales). [Udelades]

B. PARTERNE

- 2 Sagsøgeren er bosiddende i England og Wales [udelades].
- 3 Den anden sagsøgte er bosiddende i Republikken Irland og ejer en ejendom beliggende i [udelades] Alicante, Spanien (herefter »ejendommen«). [Udelades].
- 4 Den første sagsøgte har på alle relevante tidspunkter været forsikringsgiver med hjemsted i Spanien og har ydet ansvarsforsikringsdækning af ejendommen for den

anden sagsøgte. Den første sagsøgte er ikke part i den anden sagsøgtes formalitetsindsigelse med hensyn til rettens kompetence eller i denne forelæggelse.

C. SAGENS GENSTAND OG DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I HOVEDSAGEN

- 5 Sagsøgeren har gjort følgende, der ikke er erkendt af den anden sagsøgte, gældende:
 - a. Gennem en aftale, der blev indgået af et familiemedlem på sagsøgerens vegne, forpligtede den anden sagsøgte sig til at lade sagsøgeren og hendes familie foretage syv overnatninger i ejendommen fra den 31. marts 2018.
 - b. Booking af og betaling for ferieboligen blev foretaget online.
 - c. Ejendommens faciliteter omfattede en udendørs, flisebelagt gårdhave, der førte til en swimmingpool. [Org. s. 3] [Org. s. 4]
 - d. Sagsøgeren, der på pågældende tidspunkt var 83 år gammel, gik den 3. april 2018 hen over gårdhaven på vej mod swimmingpoolen, da hun faldt ved et trin, som hun ikke havde bemærket, og landede på sin højre side (herefter »ulykken«).
 - e. Som følge af ulykken pådrog hun sig brud på højre hofte og håndled samt skader i panden, hvorfor hun blev opereret i Spanien. [Udelades]
- 6 Sagsøgeren har fremsat erstatningskrav over for den anden sagsøgte for sine skader og tab. Sagsøgeren har gjort gældende, at den anden sagsøgte var ansvarlig i og uden for kontrakt for at udøve rimelig agtpågivenhed og omhu med henblik på at sørge for, at ejendommen var tilstrækkeligt sikker at benytte, og at denne forpligtelse ikke var blevet opfyldt. Sagsøgeren har (bl.a.) anført, at der forelå en forpligtelse til at installere et gelænder ved siden af trinene og/eller et advarselsskilt og/eller en markering af trinene. Den første sagsøgte har afvist erstatningsansvar, mens den anden sagsøgte hverken har accepteret den engelske rets kompetence eller forkyndt/indgivet et svarskrift.
- 7 Sagen blev anlagt ved byrettens Money Claims Centre (center for pengekrav) i England og Wales den 14. april 2019 og dernæst forkyndt for de sagsøgte [udelades]. Sagsøgeren har gjort gældende, at retten er kompetent i forhold til den første sagsøgte i henhold til artikel 11, stk. 1, litra b) og artikel 13, stk. 2, i forordning (E[U]) nr. 1215/2012 (herefter »**Bruxelles I-forordningen** – **omarbejdning**«). Den første sagsøgte har ikke bestridt rettens kompetence og har afgivet svarskrift i sagen. I svarskriftet har den første sagsøgte erkendt, at i) denne var forsikringsgiver for den anden sagsøgte i relation til sidstnævntes udlejning af ejendommen til betalende gæster, og at ii) denne hæftede for den anden sagsøgtes erstatningsansvar med forbehold for »*enhver begrænsning eller fraskrivelse i*

henhold til policen«. Sagen blev derefter overgivet til County Court (byret) i Birkenhead.

- 8 Ved processkrift indleveret den 29. januar 2020 gjorde den anden sagsøgte indsigelse mod kompetencen for retterne i England og Wales til at behandle det krav, der er rejst over for denne.
- 9 Inden der blev afholdt retsmøde og som følge af de yderligere oplysninger, der var indgivet som svar på sagsøgerens anmodning om yderligere oplysninger i del 18, præciserede den første sagsøgte sin holdning og angav, at begrænsningerne og fraskrivelseerne i henhold til forsikringspolicen medførte, at dækningen ikke omfattede den anden sagsøgtes anvendelse af ejendommen som feriebolig for betalende gæster. Den første sagsøgte afviste derfor at hæfte for den anden sagsøgte vedrørende ulykken og fremsatte herefter begæring om afvisning af sagsøgers krav mod første sagsøgte. Gyldigheden og omfanget af [org. s. 5] forsikringsdækningen er fortsat omtvistet mellem sagsøgeren og (alene) den første sagsøgte. [Udelades] På dømmelsen af den første sagsøgtes begæring om afvisning af kravet mod denne er udsat, indtil der foreligger svar på forelæggelsen.
- 10 I retsmødet vedrørende den anden sagsøgtes indsigelse fastholdt sagsøgeren, at retten er kompetent i forhold til den anden sagsøgte, jf. artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning. Sagsøgeren har endvidere anført, at retten er kompetent i henhold til artikel 17 og 18.
- 11 Den anden sagsøgtes formalitetsindsigelse blev behandlet ved District Judge (førsteinstansdommer) [udelades] den 7. december 2020. Den forelæggende ret fastslog i sin dom af 22. december 2020, at den ikke var kompetent i henhold til artikel 17 og 18. Sagsøgeren har anfægtet afgørelsen, men den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse vedrører på ingen måde spørgsmål i henhold til afdeling 4 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning. Den forelæggende ret har sammenfattet parternes argumenter vedrørende artikel 13, stk. 3, og er nået frem til, at det er nødvendigt at forelægge spørgsmålene for Domstolen, før den kan afsige endelig dom vedrørende den anden sagsøgtes indsigelse mod den engelske rets kompetence.

D. ANFØRTE NATIONALE FORSKRIFTER

- 12 I 2015 tog Court of Appeal of England and Wales (appeldomstol (England og Wales)) i **sagen Hoteles Pinero Canarias SL mod Keefe [2016] 1 WLR 905** stilling til anvendelsesområdet for artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 44/2001 (herefter »Bruxelles I-forordningen«) (nu artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning).
- 13 Sagens faktiske omstændigheder var som følger:
 - a. Den anden sagsøgte, Hoteles Pinero Canarias SL, var en spansk virksomhed, der ejede og drev et hotel.

- b. Den første sagsøgte, Mapfre, var den anden sagsøgtes ansvarsforsikringsselskab.
 - c. Sagsøgeren var en engelsk turist, der var kommet til skade på den anden sagsøgtes hotel.
 - d. Sagsøgeren anlagde sag mod de sagsøgte ved den engelske ret.
 - e. Den første sagsøgte accepterede den engelske rets kompetence.
 - f. Den anden sagsøgte gjorde indsigelse mod den engelske rets kompetence.
 - g. Sagsøgeren henviste til artikel 11, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen til støtte for rettens kompetence. [Org. s. 6]
- 14 Court of Appeal (appeldomstol) fastslog, at den var kompetent i forhold til hotellet, der havde hjemsted i Spanien, i forbindelse med det krav, der var fremsat direkte mod hotellets ansvarsforsikringsselskab.
- 15 Hotellet iværksatte appel mod denne afgørelse truffet af Supreme Court (øverste domstol), som i august 2017 forelagde [udelades] [Den Europæiske Unions Domstol] følgende spørgsmål (jf. sag C-491/17, EUT [C 347] af 1[[udelades]6.] oktober 2017 [, s. 18]).
- a. *Medfører Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3 [nu artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning], et krav om, at skadelidtes krav over for forsikringstageren/den sikrede skal vedrøre en forsikringssag forstået som et spørgsmål om policens gyldighed eller virkning?*
 - b. *Medfører artikel 11, stk. 3, et krav om, at der er risiko for uforenelige retsafgørelser, medmindre der er hjemmel til inddragelse?*
 - c. *Har retten en skønsbeføjelse ved afgørelsen af spørgsmålet om at tillade inddragelse af krav i en forsikringssag, der hører ind under artikel 11, stk. 3?*
- 16 Efter parternes og Kommissionens afgivelse af skriftlige indlæg blev der indgået forlig i sagen, og forelæggelsen blev trukket tilbage.
- 17 Efter de almindelige præcedensregler i England og Wales er en underordnet retsinstans bundet af en overordnet retsinstans' afgørelser. County Court (byret) i Birkenhead er i sagen underinstans for Court of Appeal (appeldomstol).
- 18 Parterne har ikke gjort andre nationale forskrifter gældende vedrørende forpligtelser i og uden for kontrakt.

E. RELEVANTE EU-RETLIGE FORSKRIFTER

- 19 Artikel 10 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning bestemmer, at:

I forsikringsager afgøres kompetencen efter denne afdeling, jf. dog artikel 6 og artikel 7, nr. 5).

- 20 Artikel 13 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning fastsætter følgende:

»1. I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil. [Org. s. 7]

2. Artikel 10, 11 og 12 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.

3. Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at inddrage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den samme ret også kompetent i forhold til disse personer.«

- 21 I sagen **Kabeg mod MMA IARD (sag C-340/16)**, drejede det spørgsmål, der blev forelagt Domstolen, sig om, hvorvidt en arbejdsgiver, der havde betalt løn til en skadelidt under sygeorlov, var den »svage part« i forhold til ansvarsforsikringssselskabet, hvis man ønskede at påberåbe sig kompetencereglerne i Bruxelles I-forordningens afdeling 3. Generaladvokat Bobek behandlede i sit forslag til afgørelse spørgsmålet om, hvorvidt sagen kunne anses som »en forsikringsag«. Generaladvokatens forslag til svar indeholder følgende afsnit ([Forslag til afgørelse af 18. maj 2017, ECLI:EU:C:2017:396,] [punkt] [36]):

Efter min opfattelse er det hverken nødvendigt eller klogt at forsøge at give en generel og udtømmende definition af begrebet en »forsikringsag« og dermed af begrebet »forsikring«. Dette kan overlades til den juridiske teori. Der er dog et element, der fremgår af den gennemgåede retspraksis, og som er naturligt forbundet med logikken i Bruxelleskonventionens/forordningens ordning: Hvad angår den internationale kompetence er grundlaget for at klarlægge begrebet en »forsikringsag« i det væsentlige »adkomstbaseret«. Er adkomsten til det, hvorom der anlægges sag mod en bestemt sagsøgt (med andre ord grundlaget for den sag), klarlæggelse af rettigheder og pligter opstået i et forsikringsforhold? Hvis ja, så kan sagen anses for at være en »forsikringsag«.

- 22 Generaladvokat Bobek nåede frem til den konklusion, at dette begreb skulle undergives en selvstændig og ensartet fortolkning. Det er »adkomstbaseret« (det skal med andre ord overvejes, hvori grundlaget for sagen mod en konkret sagsøgt består). Han nåede frem til den konklusion, at genstanden for et krav ligger inden for anvendelsesområdet for afdeling 3, »hvis den vedrører rettigheder og pligter,

der er opstået i et forsikringsforhold«. Domstolen tog i sin dom ikke direkte stilling til, i hvilket omfang et krav skal være »en forsikrings sag« for at ligge inden for anvendelsesområdet for afdeling 3, og ej heller til, hvad der menes med en »forsikrings sag«.

- 23 Domstolen fastslog dog i **Kabeg-dommen**: at 1) begrebet »den svage part« inden for rammerne af forordning nr. 44/2001 har en bredere betydning i forsikrings sager end på området for forbrugeraftaler eller området for individuelle arbejdsaftaler, at 2) arbejdsgivere, der er indtrådt i en medarbejders erstatningsrettighed, kan anses for personer, der har lidt skade som omhandlet i forordningens afdeling 3 (uanset deres størrelse og deres retlige form), at 3) den pågældende [org. s. 8] arbejdsgiver kan anses for »den svage part« i forhold til forsikringsgiveren, og at det heraf følger, at 4) »en arbejdsgiver, der er indtrådt i rettighederne for en ved en trafikulykke skadelidt lønmodtager, hvis aflønning vedkommende har opretholdt, i egenskab af »skadelidt« kan søge forsikrings selskabet for det køretøj, der var involveret i denne ulykke, ved retterne i den medlemsstat, hvor den pågældende har sit hjemsted, når et direkte sags anlæg er muligt.«
- 24 Domstolen fik ikke anledning til at tage stilling til de forelagte spørgsmål i **Keefe-sagen**, ligesom der ikke var blevet indhentet forslag til afgørelse fra en advokatgeneral.

F. SAMMENFATNING AF PARTERNES ARGUMENTER

- 25 Sagsøgeren har anført følgende:
- a. I henhold til engelsk retspraksis, der følger af **Keefe-sagen**, kan en sagsøger i henhold til artikel 13, stk. 3, inddrage en forsikret, der har bopæl på en anden stats område, i en sag mod en forsikringsgiver, der har bopæl på en anden stats område.
 - b. En formålsbestemt fortolkning ville af de grunde, der blev anført i **Keefe-sagen**, tale for inddragelse i henhold til artikel 13, stk. 3, af den sikrede i sagen mod forsikringsgiveren, hvis sagsøgeren søger erstatning fra begge for påført skade og indirekte tab.
 - c. Det er ikke en forudsætning, at der foreligger en »tvist« mellem forsikringsgiveren og den sikrede vedrørende forsikringspolicens gyldighed eller virkning. Den eneste betingelse, der skal være opfyldt i henhold til artikel 13, stk. 3, er, at den lovgivning, der finder anvendelse på det direkte sags anlæg, indeholder hjemmel til inddragelse af den sikrede i et direkte sags anlæg mod forsikringsgiveren, i dette tilfælde spansk lovgivning.
 - d. I tilfælde af, at der foreligger en sådan tvist mellem forsikringsgiveren og den sikrede, hjemler artikel 13, stk. 3 inddragelse af den sikrede i sagen mod forsikringsgiveren.

- 26 Den anden sagsøgte har anført følgende:
- a. Artikel 13, stk. 3, finder kun anvendelse på søgsmål, der kan anses for at udgøre en forsikringssag.
 - b. Sagsøgerens søgsmål drejer sig om erstatning for skade og indirekte tab, der er opstået som følge af angivelig uagtsomhed i forbindelse med tilrådighedsstillelse af en feriebolig. Det vedrører ikke en forsikringssag [**org. s. 9**] og bliver ikke en forsikringssag, blot fordi det fremsættes inden for rammerne af det samme søgsmål som det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren.
 - c. Det bliver heller ikke en forsikringssag som følge af, at der foreligger en tvist mellem forsikringsgiveren og skadelidte vedrørende forsikringspolicens gyldighed eller virkning.

G. BAGGRUNDEN FOR FORELÆGGELSE FOR DOMSTOLEN

- 27 De forelagte spørgsmål i denne forelæggelse rejser spørgsmål om tre særskilte forhold:
- a. Såfremt en skadelidt sagsøger en skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område de har bopæl, jf. artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, kan den skadelidte da inddrage den angivelige skadevolder i dette sagsanlæg i henhold til artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, hvis påstanden, der nedlægges mod den angivelige skadevolder ikke vedrører »en forsikringssag« (herefter »**forhold 1**«)?
 - b. Hvad forstås der ved »en forsikringssag« i afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, (herefter »**forhold 2**«)?
 - c. Medfører det forhold, at der foreligger en tvist mellem sagsøgeren og forsikringsgiveren vedrørende forsikringspolicens gyldighed eller virkning, at sagsøgeren i henhold til artikel 13, stk. 3, kan inddrages i henhold til artikel 13, stk. 2, i den påståede skadevolders sag mod forsikringsgiveren i den medlemsstat, hvor de har bopæl (herefter »**forhold 3**«)?
- 28 Spørgsmålene vedrørende **forhold 1** [spørgsmål a) og d)] forelægges for Domstolen, fordi:
- a. Domstolen i **Odenbreit mod FBTO Schadeverzekeringen NV**, (sag C-463/06[, af **13. december 2007**, EU:C:2007:792]) bekræftede, at Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b), [artikel 11, stk. 1, litra b), i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning] tillader en forsikringstager at anlægge sag mod sin forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, selv om forsikringsgiveren har bopæl på en anden medlemsstats

område (forudsat at den lovgivning, der gælder for forsikringsaftalen, indeholder hjemmel til sådant direkte sagsanlæg).

- b. Den engelske Court of Appeal (appeldomstol) skulle i **Keefe-sagen** træffe afgørelse om, hvorvidt en skadelidt, der var berettiget til at anlægge sag og rent faktisk anlagde sag mod en [org. s. 10] angivelig skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, på hvis område den skadelidte havde bopæl [i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b)], også kunne inddrage den angivelige skadevolder i dette direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3 [artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning]. Court of Appeal (appeldomstol) traf afgørelse om, at skadelidte kunne inddrage den angivelige skadevolder i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, selv om den angivelige skadevolder havde bopæl på en anden medlemsstats område (forudsat, at den lovgivning, der gælder for den skadevoldende handling, indeholder hjemmel til, at skadevolderen kunne inddrages i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren), også (hvilket i den foreliggende sag er vigtigt) selv om tvisten med den angivelige skadevolder ikke var en forsikringssag.
- c. Baggrunden for afgørelsen truffet af Court of Appeal (appeldomstol) i **Keefe-sagen** var i hovedtræk, at:
- i. **Odenbreit-dommen** ikke stillede krav om, at der skulle foreligge en tvist vedrørende betingelserne i forsikringspolice, for at en forsikringsgiver kunne sagsøges direkte i den medlemsstat, på hvis område forsikringstageren har bopæl (hvis forsikringsgiveren har bopæl på en anden medlemsstats område) i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, litra b),
 - ii. Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2 [artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning], udgør et retsgrundlag for, at en »skadelidt« kan anlægge sag mod skadevolders forsikringsgiver i den medlemsstat, hvor skadelidte har bopæl (hvis forsikringsgiveren har bopæl på i en anden medlemsstats område),
 - iii. Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, tillader en skadelidt at inddrage [den angivelige] skadevolder i et direkte sagsanlæg mod den angivelige skadevolders forsikringsgiver (i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2) i skadelidtes medlemsstat, selv om den angivelige skadevolder har bopæl på en anden medlemsstats område (hvis den lovgivning, der gælder for det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, indeholder hjemmel til inddragelse),
 - iv. såfremt Bruxelles I-forordningens artikel 9, stk. 1, ikke kræver, at der skal foreligge en tvist vedrørende forsikringspolice (således som det blev bekræftet i **Odenbreit-sagen**), før en forsikringstager kan

anlægge sag direkte mod forsikringsgiveren, er der ingen grund til at kræve, at der skal foreligge en tvist vedrørende forsikringspolice, før den angivelige skadevolder kan inddrages (i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3), og

- v. Court of Appeal (appeldomstol) fandt, at dens fortolkning af Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, var i overensstemmelse med det formål, der fremgår af 13. betragtning (beskyttelse af den svage (skadelidte) part) og 15. betragtning (mindskelse af risikoen for [org. s. 11] indbyrdes uforenelige retsafgørelser i to medlemsstater) til Bruxelles I-forordningen, [der nu er indeholdt i 18. og 21. betragtning til Bruxelles I-forordningen – omarbejdning].
- d. Generaladvokat Bobek understregede i **Kabeg-sagen**, at alle artikler i Bruxelles I-forordningens afdeling 3 nødvendigvis forudsætter, at der skal være tale om en forsikringssag, hvilket potentielt er i strid med den afgørelse, som er truffet af Court of Appeal (appeldomstol) i **Keefe-sagen**. Generaladvokat Bobek lagde i sit forslag til afgørelse 11. betragtning til Bruxelles I-forordningen [15. betragtning til Bruxelles I-forordningen – omarbejdning] til grund, hvoraf det fremgår, at kompetencereglerne skal frembyde en høj grad af forudsigelighed, og at det for at opnå dette er vigtigt, at undtagelser fra den generelle regel om, at en sag skal anlægges i den medlemsstat, hvor sagsøgte har bopæl, fortolkes strengt.
- e. Det er uklart, hvorvidt Domstolen i **Odenbreit-sagen** (således som Court of Appeal (appeldomstol) har antydnet i **Keefe-sagen**) ikke krævede, at der skulle foreligge en tvist om forsikringsaftalen, for at Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2, kunne finde anvendelse. Domstolen forkastede anbringendet om, at klassificeringen af det direkte søgsmål mod forsikringsgiveren i henhold til tysk erstatningsret skulle være afgørende for spørgsmålet om, hvorvidt forsikringsgiveren kunne sagsøges i skadelidtes medlemsstat, idet Domstolen bemærkede, at det generelt afhænger af, om kravet mod forsikringsgiveren vedrører forsikringsforhold. Opfattelsen hos Court of Appeal (appeldomstol) af, at Domstolens dom i **Odenbreit-sagen** antydede, at der ikke var noget krav om, at sagen skulle vedrøre »en forsikringssag«, for at en forsikringsgiver kunne sagsøges af den skadelidte i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2, kan skyldes forskellige opfattelser af, hvad »en forsikringssag« er (jf. **forhold 2** nedenfor).
- f. Den engelske Supreme Court (øverste domstol) gav i **Keefe-sagen** den sagsøgte (den angivelige skadevolder) tilladelse til at iværksætte appel til prøvelse af den afgørelse, der var truffet af Court of Appeal (appeldomstol). Supreme Court (øverste domstol) havde forud for sin behandling af appelsagen forelagt spørgsmål for Domstolen. Disse spørgsmål omfattede bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt skadelidtes søgsmål mod den angivelige skadevolder skal anses for at være en forsikringssag, for at den angivelige

skadevolder i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 3, kan inddrages inden for rammerne af et direkte søgsmål mod den angivelige skadevolders forsikringsgiver i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2 (i hvert tilfælde i skadelidtes medlemsstat). Europa-Kommissionen afgav indlæg til Domstolen til støtte for angivelsen af, at den påståede skadevolders krav skal vedrøre en forsikrings sag. I sidste ende blev appelsagen ved Supreme Court (øverste domstol) hævet, inden Domstolen havde behandlet de spørgsmål, som den havde fået forelagt af Supreme Court (øverste domstol), og [org. s. 12]

- g. Valget mellem hvilket af de underliggende formål og principper, som ligger bag »forsikringsundtagelsen« i afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, der skal have forrang, er usikkert og et spørgsmål, hvortil Domstolens retningslinjer ønskes.

29 Vedrørende spørgsmålene under **forhold 2 og 3 (spørgsmål b) og c)**:

- a. Generaladvokat Bobek synes i **Kabeg-sagen** at have været af den opfattelse, at »en forsikrings sag« betyder, at det pågældende søgsmål skal omhandle rettigheder og forpligtelser, der er opstået i henhold til forsikringsaftalen, men der var ikke noget krav om, at der skulle foreligge en tvist i forhold til forsikringspolice. Generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse i Kabeg-sagen blev fremsat i forbindelse med et direkte søgsmål mod en forsikringsgiver i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 11, stk. 2. Generaladvokat Bobek fandt, at betingelsen om, at søgsmålet mod forsikringsgiveren skulle være »en forsikrings sag« var opfyldt alene af den grund, at kravet mod forsikringsgiveren drejede sig om forsikringsgiverens rettigheder og pligter i henhold til forsikringspolice. Det er mindre klart, hvordan et søgsmål mod en angivelig skadevolder (den sikrede i en forsikringspolice), der søges inddraget i et direkte søgsmål mod forsikringsgiveren, kan anses for at omhandle »en forsikrings sag«.
- b. Det første spørgsmål, der af den engelske Supreme Court (øverste domstol) blev forelagt Domstolen (jf. punkt 15 a ovenfor) antydede, at »en forsikrings sag« (i modsætning til generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse i **Kabeg-sagen**) kan betyde, at tvisten skal omhandle spørgsmål om gyldigheden eller virkningen af forsikringspolice.
- c. Der søges derfor en afklaring fra Domstolens side af arten og omfanget af kravet om, at der skal være tale om »en forsikrings sag«, for at afdeling 3 i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning kan finde anvendelse, men navnlig hvor skadelidte, der anlægger sag direkte mod en forsikringsgiver i henhold til artikel 13, stk. 2, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning i skadelidtes bopælsstat, søger i dette søgsmål at inddrage den angivelige skadevolder som omhandlet i artikel 13, stk. 3, i Bruxelles I-forordningen – omarbejdning, i det tilfælde, hvor den angivelige skadevolder har bopæl på en anden medlemsstats område.

- 30 County Court (byret) i Birkenhead forelægger dermed Domstolen følgende spørgsmål: [Org. s. 13]

SPØRGSMÅL TIL FORELÆGGELSE FOR

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

- a. Indebærer artikel 13, stk. 3, i [udelades] [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning ([EU] nr. 1215/2012 [af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område], at den påstand, den skadelidte fremfører til støtte for sagsanlægget mod forsikringstageren/den sikrede, skal vedrøre en forsikrings sag?
- b. Såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, er det forhold, at det erstatningskrav, som skadelidte søger at gøre gældende mod forsikringstageren/den sikrede, udspringer af de samme forhold og er fremsat inden for rammerne af samme sagsanlæg som det direkte søgsmål, der er anlagt mod forsikringsgiveren, da tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at skadelidtes søgsmål er en forsikrings sag, selv om grundlaget for sagen mellem skadelidte og forsikringstageren/den sikrede, ikke vedrører forsikring?
- c. I øvrigt, og ligeledes subsidiært, såfremt spørgsmål a) besvares bekræftende, er det forhold, at der foreligger en tvist mellem forsikringsgiveren og skadelidte vedrørende forsikringspolicens gyldighed eller virkning, da tilstrækkeligt til, at det kan konkluderes, at skadelidtes søgsmål er en forsikrings sag?
- d. Såfremt spørgsmål a) besvares benægtende, er det da tilstrækkeligt, at lovgivningen, der finder anvendelse på det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren, indeholder hjemmel til, at forsikringstageren/den sikrede kan inddrages i det direkte sagsanlæg mod forsikringsgiveren?
[Org. s. 14]